

Lilian Konggaard

Lilian var sognepræst i Brøndby Strand Kirke fra 1980 til 2014. Hun blev ansat som sognepræst i en nyoprettet stilling den 1. november 1980 og indsat i den midlertidige trækirke på Strandskolevej lige overfor stationen. Hun arbejdede i sognet indtil hun gik på pension 1. november 2014. I alt 34 år. Hun fortæller her om sine oplevelser.

Trækirken

I den gamle trækirke var der ikke meget plads. Kordegnekantoret fungerede både som sakristi og opholds-og kaffestue.

I kirkerummet var opsat et gardin, som kunne trækkes for alterpartiet, fordi rummet foruden gudstjenester og kirkelige handlinger også blev brugt til de månedlige menighedsrådsmøder, og hver lørdag formiddag afholdtes børneklub. En gang om året – dagen før første søndag i advent afholdtes der julebasar. En gang om måneden var der torsdagstræf, tror jeg nok, at man kaldte det. Så havde vi en foredragsholder på besøg. FDF oprettede også en afdeling i Brøndby Strand, som der også blev plads til i den lille kirke.

Gudstjenesterne var forholdsvis velbesøgte, men bryllupper, begravelser og barsedåb foretrak de fleste at få foretaget i moderkirken i Brøndbyvester.

Udfoldelsesmulighederne var begrænset. Der var mange konfirmandhold. Jeg havde 3 hold fra den daværende Langbjergskole. Niels Pram Gad havde 3 hold fra Søholtskolen og Chr. Nøkkentved havde 2 hold fra Strandskolen. Alle hold var på mere end 20.

Undervisningen foregik på skolerne, tilmelding til konfirmation i præsteboligerne.

Der var en syklub, som mødtes privat et par gange om måneden og fabrikerede ting, der skulle sælges til den årlige basar. Man samlede ind til korset til den nye kirke og til en flagstang med flag.

De vigtigste indtryk, jeg tager med mig fra den tid, er, at der dengang var vanskelige forhold for kirkelivet, fordi kirken så at sige lå afsondret fra der, hvor de fleste boede, - på den anden side af togbanen. Banen og Esplanadebunden skilte sognet. Villakvarter på den ene side og lejeboliger på den anden.

Sognet var blevet udskilt fra Brøndbyvester i 1967. Det var en svær opgave at opbygge en sognebevidsthed og tilhørsforhold til en kirke, som kun var midlertidig. Samtidig var det ikke en tid, hvor det var populært med nyt kirkebyggeri.

Sognet var dengang meget præget af tilflyttere, som var udsanerede fra København. Der boede nogle få tyrkiske gæstearbejdere. Det var før flygtninge og indvandrer-tiden.

Kirken var i gang med at finde sit eget ståsted med egne traditioner.

Mange af Brøndby Strands oprindelige borgere, der boede langs Gammel Køge Landevej, accepterede aldrig sogneudskillelsen og løste derfor sognebånd til Brøndbyvester.

Det var trods alt nogle hyggelige og lærerige år i den lille trækirke.

Den nye kirke

Det var en kæmpe omvæltning med de nye forhold, da den nye kirke kom til i 1984. Fra provstiets mest uanseelige kirke til den største og måske mest ambitiøse kirke med et kæmpeorgel, der dog ikke var færdigudbygget og med landets største klokkespil, som der dog ikke var råd til at installere de første år. Den planlagte mosaikrude i tårnet under klokkespillet måtte også vente. På mosaikrudens plads blev der opsat en stor glasrude. Det første år blev skudt hul i den tre gange, så vidt jeg husker. Hver gang blev der opsat en ny, indtil man besluttede at dele ruden i tre felter. Siden er der ikke sket noget.

Der var begyndervanskeligheder med den nye kirke. Det var meget svært at få overbevist menighedsrådet om, at kirken med de omliggende lokaler gav gode muligheder for arrangementer med konfirmander og deres forældre.

Jeg kunne f.eks. ikke få kirketjenerhjælp til 'mine private arrangementer', som daværende den menighedsrådsformand kaldte forældremøderne.

Begrundelsen for, at vi dengang i nedgangstider fik lov til at bygge så ambitiøst et byggeri, var, at det store kirkerum havde en skillevæg. Det var meningen, at den skulle være foldet ud hele tiden og kun undtagelsesvis være foldet sammen ved store kirkelige arrangementer. Det kunne lade sig gøre, fordi orglet var anbragt ved siden af alteret.

Det var dengang utænkeligt, at der kunne foregå andre ting end kirkelige handlinger i kirkerummet, hvis det ikke foregik i den bagerste halvdel af kirken med væggen trukket for til alterpartiet, og de forreste bænkerækker, som af samme grund var faste i modsætning til resten af kirkerummet, som havde løse stole.

Men i praksis blev foldevæggen kun brugt, når der skulle være store arrangementer som f.eks. den årlige basar. Akustikken var dårlig i det halve kirkerum.

Den nye kirke gav os nye muligheder. I den nye kirke blev der afholdt mange koncerter. Vi kunne afholde færre konfirmationer, fordi der var plads til større hold. Det blev muligt at afholde konfirmandforældremøder og på den måde skabe mere kontakt til de omkringboende 'på den anden side af banen'.

Da klokkespillet kom til, var der i begyndelsen lidt modstand mod 'larmen' herfra. Men efterhånden tror jeg, at kirken med klokkespil blev en stolthed for sognet. Det var med til at give en vis sognebevidsthed, om man brugte kirken eller ej. Jeg har i hvert fald haft kontakt med masser af mennesker, som har nydt klokkespillet og været glade for kirken.

Kirkelivet voksede i disse årtier, hvor man kan sige, at der almindeligvis herskede en vis mangel på kirkebevidsthed. Det er min teori, at de mange indvandrere med muslimsk baggrund havde en vis positiv indvirkning på mange af de unge, når de skulle vælge, om de ville konformeres. Det var ikke en selvfølge på samme måde som før.

Jeg var med til at opbygge et fællesskab med beboere i de forskellige aktivitetshuse i Brøndby Strand, og vi fik startet de årlige kulturweekender op det år, hvor København var kulturby 1996. Kirken var centrum og udgangspunkt for aktiviteterne, indtil kulturhuset blev bygget.

Det var helt klart fra starten, at det var musikken og koncerterne, der skulle prioriteres fremfor andre aktiviteter. Det store orgel og klokkespillet lagde op til det.

Jeg brugte meget tid på konfirmandarbejdet og afholdt konfirmandlejre.

I denne periode ændrede sognet karakter. Det var i disse år indvandringen for alvor kom til at præge Brøndby Strand.

Kirken fra år 2000 til nu

Jeg oplevede i disse år, at kirken blev mere respekteret som en selvfølgelig del af det øvrige samfund.

Menighedsrådet var ikke længere præget af politisk orienterede medlemmer. Det betød, at der var meget større interesse for at støtte op om arbejdet med at åbne kirken for flere aktiviteter både for børn, unge og gamle m.m. Der var en større interesse for at kirkerummet kan bruges til babysalmesang, café, spisning i forbindelse med f.eks. skærtorsdag m.m.

Det var en tid præget af en kæmpe ændring i sognestrukturen. I og med at indvandrere og flygtninge var kommet til sognet i stort tal ændredes også måden at være kirke på. Man skulle også forholde sig til, at der rent faktisk var mange kristne blandt de nye danskere.

Det gav andre muligheder og en større åbenhed og interesse for alternative måder at være kirke på. Større tolerance og opbakning fra menighedsrådet.

Der opstod også i disse år et tættere samarbejde med kommunens øvrige sogne f.eks. Kirkehøjskolen, som blev oprettet i 2002. Vi afholdt møder på skift i de 4 sogne med mange forskellige aktuelle emner på dagsordenen.

Der har været mange mennesker igennem Brøndby Strand Kirke i tidens løb. Jeg har altid som præst søgt at lægge mærke til og gøre noget for dem, som havde det svært ved f.eks. at oprette samtalegrupper. Der er rigtig mange mennesker, som jeg i min tid som præst har haft et tæt samarbejde med og som har betydet meget for mig, og som jeg desværre også har måttet begrave.

Det vigtigste for mig at se er, at kirken er det sted, hvor man altid er velkommen også i hverdagskirken. Kirken bør være det sted, hvor der altid er mennesker til stede, hvor man kan finde et fællesskab og en accept, uanset hvem man er, og hvor man kommer fra.

I årenes løb har stemningen og omgangstonen været skiftende i kirken. I begyndelsen var menighedsrådet sammensat af medlemmer fra forskellige politiske partier, for hvem kirkebyggeriet var et prestigeprojekt. Derfor følte det mange gange, som om der var stor afstand mellem menighed og menighedsråd. Senere bestod menighedsrådet af almindelige, kirkeligt orienterede medlemmer, der ikke altid har været klædt på til det større og større arbejdspress. De var ikke nødvendigvis uddannede til at påtage sig det somme tider meget vanskelige hverv med at tage sig af personalesager, budgetter, bygninger og deres vedligeholdelse m.m.

Min boligsituation i min tid som præst har altid været stærkt problematisk.

I 1980, da jeg blev ansat fandtes der ikke nogen entydige regler for, hvad man kunne tilbyde præsten med familie at bo i. Jeg har boet tre forskellige steder i sognet og været genhuset i 4 måneder på grund af skimmelsvamp. Hele familien var underlagt disse vilkår. Min ældste datter er i dag multiallergiker. Hvis familien ikke trives, påvirker det selvfølgelig også præstens arbejde og forholdet til de ansvarlige for dette område.

Ambitionsniveauet er også skiftet og har skabt konfliktsituationer: Hvad man f.eks. ville bruge pengene til, hvilken slags koncerter, der skulle afholdes osv.

Jeg vil til slut sige, at Brøndby Strand Kirke og sogn har været mit hjertebarn. Jeg blev præst på Vestegnen, fordi jeg selv er vokset op på Vestegnen og har aldrig selv følt, at det var let at komme ind i kirkens fællesskab, hvis man ikke var `født` ind i det. Kirken er medlemmernes kirke og ikke hverken præstens eller menighedsrådets. Jeg har ønsket at formidle et tilhørsforhold, så ingen skal være alene, men altid vide, at Jesus Kristus er med i alle livets forhold, i gode som i onde dage, også selvom man ikke er vokset op i et traditionelt kirkeligt liv.

Jeg har været med til - i de antikirkelige 80'ere og 90'ere – at kæmpe for kirkens naturlige berettigelse i et sogn og forhåbentlig forkyndt budskabet om Guds uudslukkelige kærlighed.

Lilian Konggaard